145. Mily kedves sors jutott...

- 2. Ő rajtunk kívánt segíteni, Most irgalommal néz reánk, Mert mi nem tudtunk hozzá menni, A mennyből Ő jött le hozzánk; Ó, mennyire szeret minket, Ki felvette bűneinket!
- 3. Nem látott rajtunk méltóságot, Csak álnokságot és vétket; Sem szelídséget, alázatot, Csak gyalázatot és szégyent; És senkit, ki ez ínségben Segítségünkre kész legyen.
- 4. A bűnünk terhét Ő hordozta, Hogy a haláltól megmentsen, És önmagát is értünk adta, Hogy béke legyen szívünkben. Így lettünk mi gyermekei S országának örökösi.
- Nem vagyunk, Uram, méltók arra, Mit jóságod tett mivelünk; És csodálva nézünk mindarra, Mit kegyelmed ad minekünk. A kegyelemtelt szeretet Istenünkkel kibékített.
- 6. Csak kegyelmet és áldást várunk Szent kezedből mi szüntelen, És immáron jókedvvel járunk E múló földi életben, Mint örökösök, gyermekek, Míg Isten egyesít veled.
- 7. Ily kedves sors jutott minékünk, És ilyen pompás örökség! Szívesen osztanánk mi részünk, Mellyel éltünk megáldaték. Ajánljuk azt mindenkinek, Megtéréssel szerezze meg!
- 8. Fáj a szívünk, nincs örökségük; Még inkább fáj, hogy megvetik, Hogy nem érzik a szegénységük, S a kegyelmet nem keresik. Jöjjön, ki érez szükséget, Krisztusban nyer üdvösséget!

Az én sorsom esett nékem kies helyen, nyilván szép örökség jutott nékem.